

Asszonyoknak

Félév után

Az iskolai év első fele elmúlt, megtörtént a számvetés, a félévi munka felmérése. Iskoláinkból a tanulók vegyes érzelmel mentek haza. Volt, aki boldogan, kipirult arccal és egy kicsit kamaszos önteltséggel jött, volt, aki lehorgasztott fejjel, lekémben szorongással indult el, táskájában a félévi bizonyítványjal. Izzalmak ideje a bizonyítványkiadás az iskola valamennyi munkálkodójának. Ez az az időpont, mikor még a hanyag és rossz tanuló is furdalja a lelkiismerete, mennyivel jobb bizonyítványt kapott volna, ha...

A félévi mérlegelés nemcsak tanulóink megfeszített munkaerőjét veszi igénybe, hanem a nevelőket is. Minden egyes jegyet, ami a bizonyítványba kerül, megfontoltan, igazságosan, minden esetben a gyermek érdekében kell elbírálni. Nem kerülhet előtérbe a szubjektív érzés, az egyénieskedés és felületesség. Bátran állíthatom, hogy nevelőink ezt a feladatot hivatásukból eredő felelősségük teljes tudatában végezték el.

Vannak szülők, akik túl elfogultak saját gyermekükkel szemben — ez az érzés bizonyos határig érhető is — és nem tudják elképzelni, hogy az ő gyermekük, valamilyen oknál fogva — lehet hanyagság, vagy gyengébb fejlettség — miért nem kapott kitűnő, vagy jeles bizonyítványt, vagy éppenséggel miért buktatták meg. Első felindulásukban nem tudják, kívül szemben öntsék ki elkeseredésüket. A gyermeket már „elverték” — ez a módszer erősen kifogás alá eshet —, de még mindig nem elég, hanem ott a pedagógus és mint utolsó állomást, őt teszik felelőssé a gyermek elégtelen bizonyítványáért. Engedjék meg, hogy közöljék egy levelet, melyet egyik nevelőnk kapott:

„Tisztelt Tarató néni!
A Bandika bizonyítványát nem írtuk alá, mert olvasás volt a leggyöngébb és számlából buktatta el. Mondja meg, hogy nem szereti, ha odajár és majd kiírjuk a városba és a férjem elmegy az igazgatóhoz.
Aláírás.”

Válaszunk:
A pedagógus nem azért választotta ezt a pályát, hogy a tanuló szüleit bosszantsa és tönkretegye gyermekeik jövőjét, hanem azért, hogy ennek a társadalomnak neveljen becsületes, minél nagyobb tudású polgárokat. Ha rosszabb bizonyítványt ad, vagy esetleg meg is buktat, nem passzióból teszi, hanem kötelességszerűen, a gyermek érdekében. Az utolsó két szót nem lehet elégszer hangsúlyozni. Nem csaphatja be a gyermeket, a

szülőt, a társadalmat és önmagát azzal, hogy liberálisan osztályoz. Az igazságos elbírálás kötelessége. Ilyen esetekben, ha bántó is, hogy csalódtunk gyermekünkkel elképzelt illúziókban, forduljunk magunkhoz, és kérdezzük meg azt is: „Te megtettél mindent gyermeked érdekében?” Ezután az iskolával közösen, nagyobb akarással, optimizmussal fogjunk neki a rakoncátlan gyermeki értelem igazgatásának, fejlesztésének, főbb eredményt tudunk elérni, mint azzal, hogy a becsapott és megbántott szülőt mutatjuk. Bizzunk gyermekeink nevelőiben, mert a bizalom és közös akarat a munkában felmerhetetlen ragyságú erőket tud felszínre hozni.

Pajor József
tanulmányi felügyelő.

Anyakönyvi híreink

Születtek: Csik Adolf és Bangó Adél leánya: Eva; Szabó József és Harbauer Mária fia: József; Varga József és Kulics Mária fia: László; Fülöp János és Kertész Anna fia: János; Velekey Ferenc és Steinmacher Erzsébet fia: Ferenc; Bárány Ferenc és Árnik Erzsébet leánya: Erzsébet; Neubauer János és Szűcs Pirokka leánya: Pirokka; Sipos Ernő és Takács Katalin fia: Ernő Tamás; Károly Ede és Keller Erzsébet leánya: Erzsébet; Csajtag Miklós és Tjósák Júlia fia: Attila; Rémal László és Buncsom Erzsébet leánya: Erika Zsuzsanna.

Házasságot kötöttek: Nyiró Tivadar és Péter Jolán, Zolani Ferenc és Flóra Margit, Halasi István és Molnár Katalin, Fodor Ottó és Budai Erzsébet, Kiss Tibor és Inás Margit, Deák Ferenc és Szabó Mária.

Meghaltak: Zsiga László, Szabó Jánosné szül. Csizmadia Julianna.

Takarékoskodjunk az importanyagokkal

Egy ország, mely dolgoz, tehetséges és tele van alkotó képességgel, mint szocialista hazánk, de ásványi kincsekkel és alapanyagokkal kevéssé, vagy egyáltalán nem rendelkezik, félkész és készgyártmányok állandó és növekvő tendenciájú kivitele útján, vagy minőségi mezőgazdasági termékek exportja révén képes az ország szükségletét alapanyagokban és egyéb hiánycikkekben biztosítani és ezzel népe felemelkedésének és boldogulásának útját elősegíteni.

Az export elsőrendű fontosságú, melytől nemcsak termelésünk, hanem életszínvonalunk is függ, és ezért rendkívül fontos számunkra az exporttevékenység fokozása és külkereskedelmi tevékenységünk megjavítása, — alapítja meg Fock elvtárs vasárnap megjelent cikkében. Az exportlehetőségek kihasználásának feltétele a jó minőségű és legalábbis azonos világpiacon ár. Ennek elérése az üzemektől és külkereskedelmi szervektől egyaránt sok fáradságot, lelkiismeretes és áldozatos munkát kíván meg. Tehát kiváló minőségű áru folyamatos termelése mellett, a külföldi országokkal, elsősorban a népidemokráciákkal, de ezen felül a kölcsönös érdekek figyelembevételével, a kapitalista országgal is a kereskedelmi kapcsolatok fenntartása és további kiépítése elsőrendű feladatunkat képezi. Mindez az adott viszonyok figyelembevételével óriási szervező munkát, műszaki és kereskedelmi szakemberek tömeges bevetését követeli meg.

Nehézségeink e téren nem lebecsülendők, gondoljunk csak meg, hogy az alumíniumipar termelvényei közül egyik hengerművünk — ahogy ez a múltban előfordult — selejtes lemezt szállít. Milyen fényt vet hazánkra. Egy ilyen szállítmány után történt meg, hogy midőn megbízotta-

ink ismét jelentkeztek, a külföldi fél udvariasan közölte: szívesen vásárolnak továbbra is a magyaroktól, de lehetőség szerint ne magyar gyártmányú árut hozzanak.

Az áru minőségének kifogásolása így fontos tétel, legyen az ólom, réz, vagy pedig deviza megszerzését veszélyezteti, ami pedig egy más cikkünk gyártásához elengedhetetlenül szükséges.

Az elmondottakat csak azért kívántam előrebozsítani, hogy megpróbáljam érzékelteni a nehézségeket, melyek leküzdése árán a szerzett deviza segítségével alumíniumipari segédanyagokat, vagy más elsőrendű fontosságú anyagokat importálhatunk. Ezt a nehézséget beszerzett anyagot nemcsak gondosan őrizni, de vele takarékoskodni is köteleseknek.

Kormányzatunk és pártunk nem véletlenül hívta fel a figyelmet a helyes anyag-gazdálkodás fontosságára, a raktárkezelők anyagi felelősségére és általában a társadalmi tulajdon védelmére. Súlyponti kérdésünk lett az anyagtakarékoság és ez fokozottabb mértékben vonatkozik a drága import anyagjainkra. Nem fogadhatunk el további támogatást barátainktól és az 1952. évben erős partnerként kell részt vennünk a közös munkában. A feltételek az eddigi eredményeink megtartására adva vannak. Az életszínvonal eddigi mértékét tudjuk tartani, de meg kell szívlelnünk és magunkévé kell tennünk annak megővése érdekében a hozott intézkedéseket.

Feladataink sokrétűek és azok üzemek szerint változóak. Megoldások tekintetében pedig azonosok. A helyes raktárgazdálkodás megkivánja, hogy az import anyagok útját a beérkezéstől kezdve a felhasználásig figyelemmel kísérjük. A beérkezett nyersanyag vagonárut, legyen az zsákol-

A pionírok és a játék

A szervezési készségek fejlesztésének egyik fő forrása a gyermeknek a játék. Amikor az óvodában vagy az iskolában játékról beszélünk, legtöbbször nem általában beszélünk a játékról, hanem bizonyos meghatározott játékokról van szó, mint például: fogócska, kint a farkas, bent a hártya, utolsó pár előre fuss, kroszt, karikajáték.

A játék időkor a leghasznosabb, a legkedvesebb, ha a gyermeknek maguk tűzik ki a játék célját, házat építenek, elutaznak Moszkvába, ebédet főznek, kergetik a fahéretket, megölik a medvét, stb. A játék maga e cél

megvalósítása; a gyermek tervez, s kiválasztja a terv végrehajtásának eszközeit. Noha a vonat, melyen utazik, székéből van összetéve, s a ház forgácsból épült — nem ez a fontos, a gyermek képzelete pótolja a valóságot, a lényeg a tervezés. A közös játékokból alakulnak ki a gyermekszervezők, a vezetők, akik állhatatosan tudnak valamilyen cél felé törni, magukkal tudják ragadni a többieket.

A gyermeket fejlődésének bizonyos szakaszában már nem elégítik ki a sémák (székek) összerakott vagonai, forgácsból készült ház — ezek sémák), s

kezdi mérlegelni a megvalósítás eszközeinek realitását. Megváltozik a maga elé tűzött célok jellege is. A legkorábbi szakaszban a játék kitűzött céljainak pusztán utánozó jellege van, csak nagyon jelképes értelemben nevezhetjük őket céloknak. Később ezek a célok már átgondolt, megokolt értelem nyernek.

Nagyon pontosan számításba kell venni az átmeneti életkort. Ezért tág teret kell engedni az olyan szervezeteknek, mint amilyen a pionírok szervezete, amely ki tudja elégíteni a serdülő korban még eleven játék-szükségletet.

ÉJFÉLKOR

Magyar film

1952. Szilveszter, este 11 óra. Károlyi Jánosék lakása lázas ünnélkésületről árulkodik. Viki könnyű szívvel hajítja tüzre régi emlékeit, de egy képnél megtorpan, a kép eszébe juttatja a múltat. Az Operaház öltözőjében látja magát:

A Diótörő kínai jelmezében jelenésre vár, mikor megtudja, hogy kitelepített rokonai miatt nem kapja meg az üszöndíját. Nem sokkal később Viki a Pamutfonóban dolgozik, s a gyár balett csoportját tanítja.

Károlyi Jánossal a filmgyárban ismerkedik meg, s még aznap találkoznak a szigeten. János néhány kedves óra és egy feledhetetlen csók emlékével tér haza otthonába, feleségéhez. Ági, a felesége restaurátor. János nem akar többet találkozni Vikivel, de két heti vívódás után mégis a Panutfonó közelében várja Vikit. A lány ezen az estén találkozik Mikivel, akivel az Operában együtt táncoltak és akinek nagybátyja Brüsszelbe akarja vinni Vikit és Mikit. Viki büszkén búcsúzik a barátaitól, János győtrődik, az utolsó napokat bújkálva töltik együtt.

Igy érkezik el 1950. Szilveszter este. Megérkezik Emil, a rendező egy üveg pezsgővel és boldog újévet kíván. Emil szavainak hatására János nem hagyja el az országot és Viki hiába hívja, János nem megy el. Viki kis csomagjával elhagyja a lakást.

Az Éjfélkor című magyar filmet a Szabadság Kultúrotthon február 21–23-ig mutatja be.

vagy darabos, feltétlenül ellenőrző mérlegelés (vasúti hidmérleg) alá kell vetnünk. Mindezt végeznünk kell annak ellenére, hogy a vagonok mérlegelése, majd önsúlyozása időben kiesést jelent és annak ellenére, hogy évek óta számottevő hiányt nem állapítottunk meg.

Az import anyagok elszállítását a raktárakba akár gépesítéssel, akár szállítási brigádok révén végezzük, elengedhetetlen a dolgozókkal való foglalkozás, felvilágosító munka, melynek eredménye a drága import anyagok lelkiismeretesebb kezelésében és a raktárak fokozottabb tisztántartásában nyilvánul meg. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt sem, hogy egyes import anyagok különleges tárolást kívánnak meg. Az Inotal Alumíniumkohó például a szabadban tároló több ezer tonnát kitevő import nyersanyag (anódmassza és döngölőmassza) számára, mely darabos és préselt kivitelben került leszállításra, külön betonozott, úgynevezett masszakeret létesített, hogy így az áru szennyeződését megakadályozza.

Feladatunkhoz tartozik és nem elhanyagolható kérdés, a szállítás alatt és vagonkifrakásakor keletkezett kisebb méretű import hulladék anyag összegyűjtése, szennykezeléstől megvédése és az azonnali felhasználás céljára külön tárolása. Cél szerű a segédanyagokra kötelezően előírt nyilvántartáson kívül a raktárakban, a szállítmányon is külön ellenőrző kartont vezetni, melynek segítségével a raktárban tárolt pontos mennyiséget szállítmányonként, vagy vagononként könnyűszerrel megállapíthatjuk. A fentiek alapján ellenőrzött nyersanyagraktárak porzasi vesztesége feltétlenül csak az engedélyezett százalékon belül jelentkezik. A raktárakból kiszállított és üzemeltetés céljára átadott impor-